

XIV.

Тихо и гладко вървѣлъ Хаджи-Ничовиятъ корабль надоле изъ рѣката на животътъ, т. е. вървѣлъ той камъ тая страна, дека синца ни очѣква общиятъ нашъ океанъ на нищожеството и готови са да ни погълне. Вървѣле пролѣтъ слѣдъ пролѣтъ, есень слѣдъ есень, зима слѣдъ зима и лѣто слѣдъ лѣто; разцѣвтѣвала са и отцѣвтѣвала природата; сичко вървѣло така, както е то вървѣло преди хиляде години, сичко вървѣло напредъ, а въ това сѣщо време оставало неподвижно: сѣщото небе, сѣщото слънце, тие сѣщи славѣи, тия сѣщи цвѣтя Само тайнственното течение на времето карало хората, а заедно съ тѣхъ и Хаджи Нича, напредъ и напредъ, по-близо и по-близо до мрачниятъ и стра-